

1
1
1

PRISMA
FENKKA

Budeme-li hledat viníka a tedy někoho, kdo to všechno spískal, pak za založení této kroniky může Věra - těmito slovy začíná Šklíba svůj úvodník ke Kronice slezin Trapsavce. Část jejího úvodníku si můžeme přečíst všichni.

Budeme-li hledat viníka a tedy někoho, kdo to všechno spískal, pak za založení této kroniky může Věra. V roce 1989 převzala od Belmonde a Vítů Trapsavce a rozjela další sérii slezin, "zápaďáckou" slezinou v Bukovci počínaje.

... O Trapsavci už toho byly napsány spousty, nepočítám v to sborníky, které vycházejí ke každému ohni. Zapřísáhlí skalní příznivci budou oponovat, že naopak Trapsavec je opomíjen a zasloužil by si publicitu podstatně větší. Jsem však toho názoru, že všeho moc škodí; ostatně pro případ akce, která zahubila sama sebe nemusíme chodit daleko - Porta. Situace, ve které jsme se v současné době ocitli, myslím soutěží zcela vyhovuje.

- Tolik začátek několikastránkového úvodu kroniky. Dále jsou vypočítány všechny sleziny psavců i poroty, které v kronice chybí.

První zaznamenaná slezina je Bukovec - pamětníci znají z loňského vánočního čísla Písmenek. Další tři přinášíme letos. Dvě již v kronice jsou, proto je uvádíme i s komentářem z kroniky. Poslední slezina dosud v kronice není, takže její popis je poněkud chudší.

První psavecká slezina roku 1990 nejenže začala špatně, ale málem nezačala vůbec. Od samého začátku byla pronásledována osudem, v našem konkrétním případě manželi Šindelářovými, alias správci klíčového objektu v Příbrami. V úterý před slezinou nám oznámili, že nemůžeme přijet, protože zamrzla voda. Ve středu připustili, že voda sice už zase teče, ale zato nefungují kamna. Ve čtvrtek voda tekla, kamna fungovaly, já s Píďou jásaly a Šindelářovi připravovali vypečenou pomstu. Spočívala v tom, že v pátek nám dali klíče od objektu, ale už ne od skladu, kde byly uloženy matrace, a od místnosti, která měla sloužit ke spaní. Když Píďa, skřípaje zuby vyžadovala po paní Šindelářové klíč od skladu, tato tvrdila, že ho nemá, a že jeho nový majitel není z Příbrami a navíc někam odjel. Vzteky bez sebe jsme tedy v objektu, konkrétně klubovně jisté nechvalně známé pionýrské skupiny, omrkly situaci a donutily Vítu, aby u zmíněných místností vysadil ze dveří skla. Slezina mohla začít...

Po seznamovací hře, kdy jsme usoudili, že seznámení s některými bylo až příliš dokonalé, jsme rozběhli hru "Pošták se má". Na farmách Volejovka, U tří facek, Železná pěst, Inčín pelech, U sv. Havla, Veselý vrah, Vlčí strž, U oběšeného vlka, Modrá kráva a Ďablovo lejno byla písmenka a po doručení zásilky na danou adresu si hráči ze získaných písmenek skládali křížovku. Ďablovo lejno bylo umístěno na ostrůvku v koupališti a oblíbila si ho zejména kamarádka Mili, která tam byla čtyřikrát za sebou. O vrchol hry se postaral Slůně, dusající k cíli s výkřiky: "Právě jsem se vrátil z Ďablova lejna! Pan prezident demisi přijal!"

Další hra se nejmenovala nijak. Na chodbě bylo rozvěšeno třia-
padesát karet a každý si vylosoval patnáct čísel, podle karet zjis-
til, jaké heslo přísluší jakému číslu a začaly se smolit příběhy. Bylo to fajn, všichni byli ^{nuceni} dokázat své psavecké schopnosti přímo na místě. Chvilí jsem poslouchala Slůně, rozvíjející své příšerné nápady a moc mě zajímalo, co se z toho vyvrbí - "Medvěd a milenka jeli dostavníkem... falešně přepadli banku... ne, milenka se přetvařuje, že je falešnej medvěd... a bude se to jmenovat Medvěd pistolníkem..." Jyrry to chvilí poslouchal a pod tíhou depresivních výlevů rozvášněného Slůně se zeptal, jestli to má být co nejnesrozumitelnější.

Našli se i tací, kterým bylo patnáct výrazů málo a do příběhu narvali všech padesát tři hesel; vznikl totálně nesrozumitelný blábol.

BALADA O STRAŠLIVÉM MAŠAKRU VE MĚSTĚ DERYDAUN

Zpívá se na melodii Klementajna

Slyšte píseň, hroznou píseň,
tu otřesnou baladu,
lze jen doufat, že vám tímto
nezkazíme náladu.

V širých pláních Colorada
stojí město Derydaun
v saloonu tam pracovala
známá děvka Klementajna.

Roznášela hostům jídlo
s vervou whisky točila
když se vyskyt nákej kořen
tak ho taky sbalila.

Z kořenů prej prachy tečou
utrácet je hanba je,
do fusekle je sypala,
zato žrala pomeje.

Podle toho vypadala,
zkrátka hrůza na entou,
lásce dávno nevěřila,
měla ji za zbytečnou.

Pak tam přijel mladej kauboj
až vodněkuď z Ňujorku,
ale místo skotský whisky
obdivoval Barborku.

Barborka, to dítě z ráje,
růže na zem seslaná,
farmářovou dcerou byla,
v lásce ještě nezralá.

Ale ten náš kauboj Džony,
sexuální maniak,
znásilnil ji hnedle po té,
co svým zrakem na ni pad.

Šerif běsní, otec taky,
běsní celý Derydaun,
matka se však radovala,
vždyť to byla - Klementajna.

Na náměstí sláva velká
když tam byla poprava,
Džony jim však ale utek,
tak to byla votrava.

Šerif Džonson rozjel akci,
vypátrání zloducha
v jeho stopách - ale běda!
zneužitá mrtvola.

Mladý syn místního soudce
ztuhlý leží v márnici,
šerif Džonson vede výslech
na četnické stanici.

Kdo to viděl, kdo byl při tom,
to se nikdo nedoví,
Barborka v saloonu dělá,
spolu s matkou hladoví.

A vrh Džony zatím prchá,
šerif už je zmatený,
v jeho stopách totiž zbyly
znásilněné tři ženy.

A když utek, hrůza velká,
koho ještě zabije,
v Derydaunu oddechli si
když přijela Mafie.

Slavný kmotr Lučiano
prej až přímo z Palerma,
v bordelu je sláva velká,
fusekle se plnila.

Dárling Bára nemá stání,
k jezeru ji cos nutí,
hroznou smrtí ze světa sejde,
těhotná se utopí.

Klementajna vzlyká, slzy roní,
bejt mámou to není med,
fusekle dávno zahodila,
zbyl jí jenom prudký jed.

Táta farmář do města přijel,
viděla ho Mafie,
a tak proto není divu
že už taky nežije.

Veměstě zatím řadí teror,
Mafie se pobila,
po prériích vítr rozvál
shnilé zbytky šerifa.

Jediný, kdo z téhle řeže
vyšel ven živý a zdrav,
byl ten grázl jménem Džony
co včas z města někam plách.

Z téhle písne jasně plyne
kdo je grázl, rváč a vrah,
zachrání se a poctivý
obráť se navždy v prach.

Možnost seberealizace všichni dostali ve hře - seznamovače.
Úkol: co nejrychleji /a správně/ odpovědět na 20 otázek. Potíž byla
v tom, že u mnohých otázek správnou odpověď neznal nikdo. Namátkou
vybírám:

- Jaké oči má Budulínek?

... dvě nevypíchané hnědé, hezké /Budulínek/, vidící...

- Kolik lidí znectila Šklíba ve svých člancích?

...miliony /Belmondo/, $x \rightarrow \infty$ /Profesor/, všechny, až hanba, těžko
spočítat, 1 000 000 - a to jsou jen ti, o kterých vím /Vik/...

- Kteří z přítomných patří mezi významné trampské funkcionáře?

... já /Belmondo/, odkdy mají trampí funk... FUJ! zapleť Pán Bůh
nikdo...

- Jak se jmenuje nejznámější trapsavecký propadák?

... ráček klepetáček, The ocas western story /Belmondo/...

- Jak dlouho si myslíte, že nám ještě Belmondo vydrží?

... miliony let, je věčný /Belmondo/, až do smrti, dokud ho někdo
nezastřelí, dokud ho ženy nerozervou, VRCHOL - Je nesmrtelný jako
Lenín...

- Kolik je hodin?

... 12.50 + Δt /Profesor/...

- Hlavní město Divokého západu?

...Příbram, Dawson City, Ercetydyan, Derydaun, Temešvár, Baku - ne,
to je Divoký východ /Pída/...

Přestavte si, že vás zavřeli. Máte tužku. Co byste napsali na stěny společné cely? - To byl námět pro první hru. Namátkou uvádíme:

Hurá k výsledku!

Upozorňuji, že každého třetího návštěvníka mé cely zardousím!
- TŘETÍ BYL BACHAŘ, PŘEŘADILI MĚ DO TŘETÍ NÁPRAVNÝ!

Bože, ty to vidíš! Ani na večerníčka nás nepustí!

Tak dlouho jsme si navzájem tvrdili, že státní majetek patří nám všem, až jsme tomu navzájem uvěřili.

Ať žije Štěpán! Jakeš

Ať žije Jakeš! Štěpán

Ať žije KSČ!

Fučík má na bráně balík!!!

Já jsem měl onehdá vošklivej pech
když jsem mu zapoměl kuřlu v zádech Sedmej statečněj

Z. HLEDISKA VYŠŠÍHO PRINCIPU MRAVNÍHO VRAŽDA NA BACHAŘI NENÍ ZLOČINEM!

PÍSEMNĚ HLÁŠENÍ O PRŮBĚHU PSAUECKÉ SLEZINY V PŘÍBRAMI PRO MOJI MANŽELKU

Jak jistě víš, odjížděl jsem na slezinu od nás autobusem ČSAD. Vůz sám připomínal spíše dostavník – taky do něj táhlo ze všech stran. Ridič byl středního věku, mírně prošedivělý, zkrátka už žádný pistolník. Nebudu zabíhat do podrobností, neboť další popis cesty až na upadávající okno v motoráku by byl nezajímavý.

Slezina samá probíhala na velkém oploceném pozemku v přízemním doupěti, spíše připomínajícím farmu.

A teď to hlavní – to, co Tě zajímá nejvíc. Holek jako vždy přijelo dost. Vzhledem k tomu, že Ti vždy, při všech písemných hlášeních, ať už měsíčních nebo čtvrtletních, vždy hlásím čistou pravdu, mohu Tě uklidnit – k ničemu nedošlo. Ani tentokrát u Tebe nevyvolám zármutek. Přesto tam však byla jedna... Doufám, že si nemyslíš, že jsem její milenec. Ona není žádná stará vražda. Je trošku podobná těm sedmi holkám, co se ke mě hlásily na tom countrybálu v provincii. Je fajn – živá, balasná, přístupná, ale jinak žádná prostitutka. Vždyť každý večer ještě usíná v posteli s plyšovým medvídkem. A ještě něco – vlasy má krásný, dlouhý, tmavý jako indiánka. Ale jinak mezi námi opravdu nic nebylo.

Sama víš nejlíp, že má věrnost Tobě je bezmezná. Když nejsem s Tebou, má smutná tvář připomíná vdovce. Nakonec ji oblouznil šerif jakési osady.

NOČNÍ MĚSTO

Tichá noc. Město spalo. Milenky a milenci se činili. Šerif, nemoha usnout, přemýšlel, kdo odcizil na svatbě a následující hostině všechny dary a medvěda. Vdova, celý život zachovávalící věrnost svému manželovi, bojující s touhou, postupně podléhala pokušení. Místní prostitutka, tušící nemoc, se zármutkem přemýšlela, jakou přetvářkou si zachová přízeň svých klientů.

– Nebodovaný příspěvek, aneb užijeme – li Vokounova výrazu, "chladná rána všem ortodoxním grafomanům"...

REPORTÁŽ

Nemohl jsem se zbavit pocitu, že jsem ho někde viděl. Je to prý nejlepší šerif v kraji. Osobně mě přijel přivítat k dostavníku, na zacházení si nemohu stěžovat, ale přesto z něj mám divný pocit. Vyšvihl jsem se za ním na dřevěnou plošinu, nad kterou se tyčila šibenice. Držel lano a jeho prsty zručně pletly katovskou smyčku.

"To je na Geronima, šerife?"

"Jo."

"Nezlobte se, ale za chvíli by se podle vás měla konat poprava a od rána tu nevidím, že by se chystal nějaký soud. Má to snad znamenat, že bude popraven bez soudu?"

"Jo."

"No to snad ne! Nezapomínejte, že můj článek v Timesech, kvůli kterému jsem tady, bude pravdivý a objektivní. No a vy se mi tu chystáte porušit zákon!"

"Jo."

"Počítejte tedy s tím, že se proti vám postaví polovina Ameriky. Usmál se a pokynul pomocníkovi, který pustil na vězeňský dvorek pod šibenici veřejnost. Za podívanou na provaze se zde pravděpodobně tučně platilo, neboť onu veřejnost zastupovala pouze místní smetánka se starostou města v čele.

"Bez soudu... A víte vy vůbec jistě, že je to on? Pokud já vím, tak ho nikdy nikdo pořádně neviděl. Já sám jsem ho zahlédl čirou náhodou jen jednou - kdyby se o tom dozvěděl, tak se tady dnes spolu těžko bavíme - ale na identifikaci bych si netroufl. S takovým postupem můžete klidně odpravit nevinného člověka!"

"To jo."

Zatmělo se mi před očima. Ten chlap to nemá v hlavě v pořádku! Ohlédl jsem se po pomocníkovi. Stál za mnou a s rukama v kapsách nezáčasně sledoval náš rozhovor. Pokrčil rameny.

"Rozhodně protestuji! Nemáte právo vykonat rozsudek! Jestli odsouzený není Geronimo, pak příště popraví vás! Máte alespoň jednoho člena jeho bandy, který ho identifikuje? Nemáte! A kde ten ubožák vlastně je, už tu měl být!?"

"On už tu je." Šerif se rozhlédl po zcela zaplněném dvorku.
"A jeho ctěná společnost, kterou nazýváte bandou, tu je taky!"

Zadíval se na mě a v širokém úsměvu obnažil dvě řady neuvěřitelně zkažených zubů. Konečně jsem pochopil, odkud ho znám. Geronimo zvedl ruku a já se smyčkou kolem brdla si stačil už jen uvědomit, že tuhle reportáž už nedopíšu.

MAŠINKA

Má milenka tuší,
že jí věrnost sluší.
Proto žene pistolníka,
pěstma do něj buší.

Touhy plný zloděj koní
před mou láskou pádí,
příště radši s ohromou vdovou
rád se vydovádí!

Mezitím se vracím z banky
kde jsem bez přetvářky
úspory díky dynamitu
vybral u přepážky.
Vtom však slyším divné zvuky!
Dostavník se blíží?
To má milá medvěda sem
vleče bez potíží.

Naš penězi píská
hláskem s falší výská
je to holka ve vývinu
puberta s ní tříská.

Hostinu hned chystej
můžeš si bejt jistej
jak šerifa otrávíme
budeš zase čistej.

KLEVETY -

SALOONNÍ BALADA

Máte všichni velké štěstí,
právě začal countrybál.
Je to vpravdě pokušení,
už teď tančí celý sál.

Jak tak sedím u sklenice
věren Whisky sám a sám,
kdosi ke mě tiše sedne -
skleslý, smutný indián.

Míval sílu jako medvěd,
teď je slabý a nemocen.
Vdova soudce MacDonalda
vyhnala ho z farmy ven.

Zanevřela na milence,
nic nedala na sliby,
do očí mu pověděla,
že už se jí nelíbí.

Indián má hlavu v dlaních;
"Prostitutko!" zaskučí,
žárliivost mu kalí rozum:
"Však já už tě naučím!"

Vyřkl temně děsnou kletbu,
prchající do dále,
"Boďejž by tě nevěrnice
sarančata sežraly!"

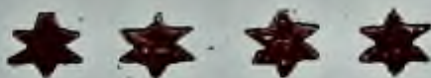

Pár týdnů před slezinou jsem se marně snažila vybrat z adresáře malou skupinku psavců. Nakonec dostalo zvadlo asi čtyřicet lidí a já od té chvíle měla divoké sny, kam asi uložím zástup padesáti lidí /vezme - li s sebou každý čtvrtý nějakého kamaráda/.

Ale osud vybíral za mne. Celkem dorazilo jedenáct živočichů včetně Clarissy, což svědčí o pravděpodobně nejmenší účasti na psavecké slezině.

Dvacátého dubna odpoledne jsem čekala na zastávce autobusu a uklidňovala místní obyvatelstvo, znervózněné šipkami z Litochovic do Marčovic. Vysvětlila jsem, že sice přijedou trampové, ale že jsou neškodní.

První přijela Milí s pozdravem od Vika, který za výrobu camrátek v pracovní době nedostal volno a dorazí později.

VYZNĀNĪ

Máš chuť majoránky, láske má
tak voňavá,
tak vroucí
snad ve strachu tě líbat smím
že ústa svá já popálím
si o rty Tvoje žhnoucí.

Máš chuť majoránky, láske má,
tak něžná a tak svůdná
jen jazykem Tě okusím,
v tom pepř mě lehce přidusí -
nesmím začít tak u dna...

Máš chuť majoránky, láske má,
ty polévko mdlé chuti,
z toho, co týden uškodlí,
já lžící Ti zajel do nudlí
jak nalil bych tam rtuti.

Máš chuť majoránky, láske má
snad ušlechtilým vínem -
opilá jsi jako komtesa
však já - majoránky nesnesu -
Tě spláchnu segedínem!

PRO MLSNĚ TRAMPSKÉ JAZŠČKY KAŠE TETY UĚRY

$$(1 \text{ lm} + 35 \text{ do})^{100 \text{ } ^\circ\text{C}} + 3 \text{ ja} + 2 \text{ jb} + 1 \text{ jv} + \text{ro} = \\ = 2 \text{ h} = \text{ok}$$

je dáno: r j ; pokud r j = 2 h
r j = ft

a = kakao

f = fuj

l = litr

b = cukr

h = mňam

m = mléko

c = krupice

j = lžíce

o = sůl

d = dkg

k = kaše

r = špetka

t = tajbl

v = máslo

Dopoledne padl na úrodnou půdu Šklíbin návrh brát si na ředitelství muzea. Život je zásludný a nelze vyloučit, že se někdo z nás v takové roli octne. A proto se v mládí raděj dobře připravme na všechno.

S tužkou a papírem jsme plánovali, co dát do oddělení:

- důležitých vynálezů
- slavných uměleckých děl
- velmi velkých exponátů
- dopravních prostředků
- předmětů doličných

Jak by naše muzeum asi vypadalo, si můžete přečíst dále:

SLAUNĚ UZNÁLEZY

TRAPSAVEC

ROPÁCI

CLARISSA

PRENOSNÁ PROPAST

MOHORITA

ATOMOVÁ SEXBOMBA

SLAUNĚ UMĚLECKÁ DÍLA

KOMUNISTICKÝ MANIFEST

MONA PÍDA

GABCÍKOVO NAD MAROŠ /doslovný přepis/

SOUSOŠÍ M. JAKESE A L. ADAMCE -

= VYHÁNĚNÍ CERTA DÁBLEM

VESTONICKÁ VENUSE = 1. HLINĚNÉ

VYDÁNÍ PLAYBOJE

VELMI VELKÉ EXPOHĚTY

RUDE PRÁVO PŘED 17. LISTOPADEM

MAPA SSSR V MEŘÍTKU 1:1

TEHOTNÝ SLON

VYPREPAREOVANÁ ZEMSKÁ OSA

PODMORSKÉ AKVÁRIUM S VRAKEM

TITANIKU

VELMI DRAHÉ PŘEOMĚTY

MOJE NASTÁVAJÍCÍ MANŽELKA SKLÍ-
BA /autor - víťa/

MŮJ KAMARÁD BELMONDO /autor -
víťa/

V LÁDA KSC

DÁMSKÝ KADERNÍK

SEBRANÉ SPISY J. CIMRMANA
NÁHRDELNÍK ZE ZUBŮ VÍTEZE TRA-
PSAVCE
ZKAMENĚLÝ KAPESNÍK POSMRKANÝ
V. HAVLEM

PROSTŘEDKY DOPRAVNÍ

PÁD ZE SKÁLY
SLUPKA OD BANÁNU
SARATICE
ÚTOČNÁ TRAMVAJ co v míru kartá-
čuje koleje a za války rozstře-
luje šrapnely dělové koule bar-
na Prášila

PŘEDMĚTY DOLICHÉ

UMELÝ CHRUP ZHÝRALCE, nalezený
zakousnutý v hýždích zhrzené
dívky
ODDACÍ LIST
STREPY Z PACHATELOVA SKLENENÉ-
HO OKA
ODLOŽENÉ PAROHY

JEDE, JEDE MAŠINKO DO HOŘÁTUE

Tato slezina už v kronice zanesena není, proto přinášíme
pouze výběr děl bez obsáhlejších komentářů.

NAŽDĀ RĀNA POD PĀS DOBRĀ

Jó lidi, co vám mám povídat. Ze všechno může Bolek a ta jeho mánie. Sbírat lístky. A nejen, že je sbírá on. Ještě tak dlouho mluví do člověka, že je pro něj sbírá kdekdo. A tak se potom může stát i tohle:

Jedu takhle začátkem listopadu na osadu. A to ne sám. Jelo nás tenkrát sedm. No a všechny lístky jsem měl u sebe já. Nejen ty platný, ale i dalších asi osmdesát, co mi přinesli kamarádi. Dojedem do Planý, přesednem na kovboják, sedíme a čekáme. Pak to venku zapíská, no a jedem. Krajina kolem ubíhá, když tu se otevřou dveře, co vedou k mašinfírovi a vyleze štiplístek. Vlastně štiplístková. Takže tahám z kapsy svazek lístků a naпослед kontroluju, jestli ty platný jsou pěkně na kraji. Jsou, je vše v pořádku. Tak se zase dívám z okna a čekám, až přijde. A najednou se to stalo. Šerif naší osady, jinak docela bídněj skunk, mi vytrhnul ten svazek lístků, a před mýma očima je začal promíchávat. No nazdar. A štiplístková stále blíž. A taky mi došlo, proč si jako jedinej nechal lístky u sebe. Podrazák.

Takže se zvedám a sápu se po něm. No jo. Ale on se nebrání a lístky mi vrací. A jen tak koutkem úst cekne: "Měl bys je začít hledat, máš na to ještě dvě řady sedadel."

Dávám na rady ostatních, odkládám pomstu na neurčito a hledám. Ostatní se křečovitě smějí, vždyť tam mají lístky taky. Takže do toho. Jeden neplatnej, druhej, třetí, hele, úspěch. Odkládám ho bokem a hledám dál. V tom slyším Křemílka: "Dělej, už jen jedna řada!" Ruce začínají zrychlovat, paráda, další dva, ale to furt nestačí. Kurník, zase nio. Konečně další a ještě jeden. To je celkem pět, takže ještě sedm. Proč musí dávat ty zatracený lístky po dvou? Nio, nio, hele, další tři. To je celkem osm. Hledám dál, když v tom to slyším. Obracím se, vidím, jak Křemílek odevzdává svůj lístek a zatímco ruce hledají dál, snažím se proudem slov uchlácholit už na pohled nevrlou štiplístkovou. Další, takže devět. Podávám je všechny té lité saní a hledám. Cítím, jak se mi do zátylku zavrtávají dva nože. Zůstává mi na ruce posledních pět jízdenek, tam přece musí být! Jeden, jenom jeden! Sakra! Kde jsou ty dva zbývajících? Že bych je přehlíd? Podávám poslední nález do rukou té celkem pěkné pětadvacetileté slečny, která, nebýt ve výkonu služby, by určitě upoutala naši pozornost. Takhle, zatímco ruce hledají dál, jedna část mozku vymýšlí neustále nové výmluvy a druhá část posílá Křemílky do horoucích

a vymýšlí pomstu pro toho bídného kojota. Ostatní jsou ticho. Zato oči vidí, jak kamarád Bobr se snaží zmizet kdesi pod sedačkou. Ale bystrým očím slečny štrlístkové nic neujde. Kampak trempe, třeba Jyrry ten lístek najde.

Cože? Jak to, že mě zná? Že by...? Zvednu zrak a zaostřím. Vidím, jak si průvodčí sundává paruku, vyrojí se záplava hnědejších vlasů a já se začnu smát. Sakra Betty, to máš to srdce mě takhle mučit? Že ti není hanba! Obracím se na partu a vidím pět rozesmátých obličejů, zaraženej Bobrovo kukuč a sám asi nevypadám o nic líp. "Hele bando, co to má vůbec znamenat?"

No a pak mi se smíchem dusící Křemílek prozrazuje, že zatímco jsme s Bobrem kupovali kuřivo na dlouhé zimní večery, ostatní objevili Betty, která měla zrovna službu a domluvili na mě tenhle podraz. No a Bobr se do toho nák připlét.

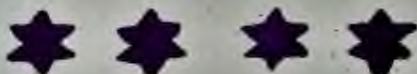
"Dobrý, už to chápu, ale Křemítku, proč? Za co je ta pomsta?"

"Za co? Že nic, Jyrry, ale dyť to říkáš sám - každá rána pod pás dobrá! A jen tak mimochodem, ty brejle, co si myslíš, žeš zapoměl v minulým vlaku, tak ty jsou v mym žracáku."

H R A

"Ukončete nástup, osobní vlak na první koleji do Sementína a Fradce Králové je připraven k odjezdu", ozvalo se z papírového ampliánu. Výpravčí podivně zapískal a tříbarevná lokomotiva s dvoubarevnými vagóny se na znamení rozjela po jednobarevných kolejích. Postavičky na nádraží přestaly mávat a výpravčí se roztomile usmál.

Koleje, nádražní dům a stromy zmizely v roli tvrdého papíru a ode dveří koupelny se z papírového ampliánu ozvalo: "Tak, a teď pane výpravčí honem uklidit hračky a slíkat, jdeme se koupat!"

DOMNĚNKA

Na topole před nádražím
seděl vandrák a je v ráži
v jedné ruce papír, tužku
můžu držít za průdušku.
Není – li to nakonec
božítku snad Trapsavec?

VAROVÁNÍ TRAPSAVCE

1.12.1990

Před nádražím za nádražím
nikdo nesmí stát,
nebo nebudu psát!

JAK URČIT VE VLAKU SEVER

Počkáme, až vlak zastaví ve stanici a ostřížím pohledem vyhledáme cedulku "VÝCHOZ". Postavíme se k ní čelem a pokud nás proud vystupujících nesmete, máme sever kolmo vlevo ke směru šňěrování kanad. Je to pravda, vše si můžeme nakonec zkontrolovat pomocí digitálek a vlakového osvětlení.

CESTA \ ÚVANA \

Jsem líný. Jsem líný jako tuleň, ploužící se po zmrzlém sněhu na stálé cestě za potravou.

Jsem líný. Jsem líný, neboť mě čeká daleká cesta do zapadlé a jkš určitě zasněžené stanice ČSD Hořátek.

Jsem líný. Jsem líný, neboť znám naše dráhy a dokážu si představit jízdu ve vymrzlém vagónu.

Jsem líný. Jsem líný čekat, až výstražné znamení uvolní cestu a vlak mě dopraví za kamarády.

Nejsem líný. Nejsem líný jít na silnici a jet stopem, zastavit si auto a seznámit se s novými lidmi.

Nejsem líný. Nejsem líný a jsem kolegiální a přimlouvám se za cizí stopařky, zvláště když vypadají jako zmrzlé Sněhurky.

Nejsem líný a jsem smutný, neboť jsem nejel ještě ponorkou.

Prostě mám smůlu, mám tak velkou smůlu, že mít trpaslíka, tak mi do rána vyroste.

AKCE CHODSKO ANEŽ STRAŠIDELNÝ VANDR

To vám jednou vyjela parta psavců na týdenní vandr... Ale hloupě! Asi takhle:

Dne 9. července 1990 vyrazila ze všech koutů naší republiky výprava neohrožených vlastenců, aby v akci, později nazvané CHODSKO '90 zmapovala stavy chodských strašidel a nadpřirozených bytostí a jevů vůbec. Hlavním cílem bylo zjištění škod, napáchaných na zdejší strašidelné populaci za posledních 40 let, s důrazem na období normalizace. (... kdo kdy viděl normální strašidlo, že...?) Tohoto nadlidského úkolu se zhostilo hned několik literárních velikánů:

Václav Matěj Sklábomil Kramerius

Dr. František Víta Palačský

Karel Havlíček Sluně Borovský

Alois Vik Jirásek

Božena Milí Němcová

Magdaléna Sjú Rettigová

Hned zde bycom měli vyzdvihnout kronikářskou práci Krámeriovu, který se zde vzniknuvším dílem "Chodská kronika" řadí v naší literatuře důstojně hned vedle Kosmase.

Trasa expedice začínala v Domažlicích s pozoruhodně vysokým výskytem duchů. Zde však bylo na místě zjištěno (s pomocí strašidelné chodské encyklopedie od Zdeňka Šmída), že jediný zástupce předválečné "staré gardy" je dementní, žabravý ponočný dudák, prodávající kouzelné cyklostylované modlitby s vlastnoručním podpisem kolemjdoucím turistům. Sličná smrtka z kostela všech svatých byla pravděpodobně již před lety vyhnána zdejší zpustlou mládeží, a na kopci Dmout, kde býval pravidelně zakopán zlatý poklad, jsou dnes (dnes snad už ne - pozn. aut.) zakopána spojenecká vojska... Z nepřeberné plejády totalitních strašidel pak stojí za zmínku snad jen lepá děva, zdobící parčík před Chodským hradem, v níž expedice díky špatně zakrytým mužským lýtkům neomylně poznala maskovaného Göttrwalda, a příšerné sousoší umělecko znetvořeného pohraničníka se psem, nazývané "Kules".

Z Domažlic trasa pokračovala do Újezda, kde byla na Kozinově statku objevena poslední žijící (žijící?) příslušnice rodu, Kozinova manželka Dorota Pelnářová. Jinak až k Trhanovskému zámku strašidla téměř nezjištěna (až na pár zdegenerovaných škalníků), a až cesta od zámku do Klenčí dávala na vědomí, že tudy poměrně často jezdí "Divoká honba", proti které se domorodci brání křížem, malovaným

ve vzduchu. takže si Divoká honba za první zatačkou namele hubu... V Klenečském kostele se expedice nepodařilo dostat až k Lomikarově rakvi, a tak Jirásek alespoň kamenem probouzí hraběte Stadionu.

V Postřekově nebyl nalezen Mufkovic houser, možná proto, že to nebylo žádné strašidlo. Zato zde byla zaregistrována kouzelná babička, vyprávějící o ohnivých sudech, a házející po Palackém vidle. Ale to už skupina klasiků stoupala podporována hlasitým halekáním zdejších vodníků do hor.

Zde pak nížinné typy strašidel vystřídali vysokohorští skalníci a za zvláštních úkazů na na obloze se zjevil hajný. Zde také expedice po zdolání několika vrcholů a strašidelných "Španělských zdí" objevila dnes už (obvčlabohu)několik velice vzácných hejkalů v ruských vojenských uniformách, hlasitě hájících svůj revír.

Civilizace přišla až s útokem krvavého kolena (v literatuře popisovaného jako neškodné) v Caparticích, a Magdalény Rettigové na Folmavě. Zde se expedice rozdělila, a zatímco jedna část odjela na strašidlologickou (a ekonomickou) stáž do Bavor, druhá studovala strašidlo nového typu, umístěné v budce na koupališti na Babylóně. Zaujalo slovy: "A zůstanete tu navždy." (Tím možná komentovalo fakt, že tuzemská expedice táhla bagáž stážistům...)

Zde také došlo k opětovnému setkání a ke kolektivní usilovné relaxaci před nejtěžším úkolem, kterým bylo zjištění podoby nikdy nikým neviděného strašidla v jeskyni Skalka nad obcí Pašešnice. Zde Palacký s Havlíčkem vyslovili odvážnou doměnkou o bublifuku - a nemýlili se. Neklamné mydelnaté stopy a zápach potvrdily teorii, opírající se o velké množství utopenců v jeskyni a o chemické anaerobní rozkladné procesy. Strašidlo tedy je jedna ze starších obětí pekelné jeskyně - - zmýdelnatělá mrtvola, která pravidelně objíždí okolí jeskyně v ohromném obalu od dětské hračky "bublifuk" a odráží se "foukátkem".

I když jeskyni Skalka byl program expedice naprosto vyčerpán, naši velikáni ještě zdaleka vyčerpání nebyli. Jelikož do plánovaného konce výpravy zbývalo ještě dost času, celá skupina se přesunula z Chodska až do Zichovic /u Klatov/, kde přepadla kamarádku Pídu s táborem, a pořád ještě nevybouřena poté i hrad Rábí. I tato památka strašidly přímo oplývá. Vedle tří divokých hradních průvodkyň a jednookého Mufroně jmenujme zejména pípovraha Aleše Lunojeda z hospody v podhradí, který zde už sto let po své smrti (utopil se v kelímku s limonádou) neustále točí devadesát pět limonád, ale protože vždy, když dotočí devadesátou čtvrtou a musí jít narazit nový sud, mu všechny natočené vypijí pionýři, mastící pustý karban, točí a točí a bude točit věčně. a to už by byl opravdu konec. Celou vědeckou studii této expedice lze závěrem shrnout do jediné věty:

Nejen na Chodsku, na Rábí nebo v Zdichovcích, ale snad na celém světě je určitě daleko víc strašidel, než nadpřirozených bytostí.

PS: Pro jistotu se účastníci této akce co nejrozhodněji distancují jak od tohoto zápisu, tak od Chodské kroniky samotné a prohlašují, že na Chodsku ani na Rábí nikdy nebyli.

NA ZÁVĚR :

Tato Písmenka měla původně vyjít, tak jako v loňském roce jako zvláštní vánoční číslo. Nestalo se tak z velmi jednoduchého důvodu - přišlo tak málo příspěvků, že jsme nebyli schopni Písmenka číslo 6 sestavit. Znovu prosíme všechny psavce - nepište do šuplíku, nenechte Písmenka zahynout. My chuť do další práce máme, ale bez vás Písmenka nebudou.

Pro příští rok platí stejné podmínky jako pro letošní, předplatné je 30 Kčs na celý rok, /uvidíme, snad to bude stačit/. Nová je pouze adresa - příspěvky i předplatné posílejte na adresu:

VĚRA MALÁTKOVÁ

TABORSKÁ 12

560 02 ČESKÁ TŘEBOVÁ

Schránku budeme ještě nějaký čas samozřejmě vybírat.

